

ΜΩΣΑΪΚΑ

ΘΑΛΑΣΣΙΝΗ ΑΓΑΠΗ

Πόσο, μικρούλ' Ἀγάπη μου, μικρούλα είσαι σιμά μου,
 Σὺν παιγνιδιάρικο πουλί 'στὰ βρόχια τοῦ ἔρωτά μου.
 Μὴ δὲν ἀπλώνουμε πανία καὶ πρῶμο ρίξει ἀγέρα
 Καὶ χωρηστοῦμε βιαστικὰ καὶ ξανοιγοῦμε πέρα,
 Δὲν είσαι πλιὸ ἢ μικρούλα μου : Τοῦ πέλαγου ἀπ' τὸ
 [κῶμα

Σὺν γίγαντας ὀρθῶνεσαι ποῦ μὲ βαρὺ ἕνα βῆμα
 Βουὰ καὶ Κἄμπους δρασκελᾶς ὑψῶνεσαι κι' ἄ-
 [πλώνεις

Κι' ἀπάνου ὡς τὰ τετράψηλα τὰ οὐράνια μεγαλώνεις
 Ὡς ποῦ ἀγκαλιζᾶσαι διὰ πλάτη τὰ γαλανὰ σου αἰθήρια,
 Μέσ' στὶς χρυσὰς πλεξούδης σου κερφώνοντας τὰ στέρια...
 Κι' ἀκόμη ἀκόμα ὑψῶνεσαι καὶ πλεῖστον πλαταίνεις
 Ὡς ποῦ ἕνας κόσμος γίνεσαι κι' ἐμπρός σου ὄλα μι-
 [κραίνεις...

Μονάχα ἐγὼ παντοσεινὰ στὴν κουραστὴ ἴδιος μῆνω
 Θωρώντας σε ψηλότερο 'στὰ ζάρτια ἄμ' ἀνεβαίνω !

Μὰ σὺν γυρίζω μὲ καλὸ, πρὶν πιάσω τὰ κρογιάλι,
 Μικρούλα είσαι 'στὰ χέρια μου, μικρὸ πουλάκι πάλι.
 Καὶ τόρα, ἀγαπημένο μου ταϊράκι, συλλογούμαι,
 Πῶς θὰ το κάνω νὰ γενῆς μικρή... σὲ χωριστοῦμε !

(Μίμηση) ΓΙΑΝΝΗΣ ΠΕΡΓΙΑΛΙΤΗΣ

ΠΕΡΗΦΑΝΟΙ

Ἕνας γάτος καὶ μιὰ καπνοδόχα βγῆκαν 'σ τὰ κε-
 ραμίδια μιὰ βραδεία καὶ φλυαροῦσαν.
 Μέσ' τὴν ψιλὴν κουβέντα τους, | νά, πρόβαλε καὶ τὸ
 ψεγγάρι Ἀνέθηκε 'σ τὴ σκεπή καὶ στάθηκε σὰ νά-
 θελε ν' ἀκούσῃ τὸ νυχτερινὸ ξεφάντωμά τους.
 Γιὰ καλωσύνη ἔκαμε πρῶτα νὰ φαντάξουν καλο-
 χάραχα 'σ τὸ φῶς του τ' ἀχνάρια τῆς καπνοδόχας
 καὶ τοῦ γάτου, τὰ θολὰ πρωτύτερα.
 Οἱ δύο αὐτοὶ κάτοικοι τοῦ κόσμου τῶν κερα-
 μιδιῶν, βλέποντας τέτοιο φωτερόν περπατητὴ
 νὰ μπαίνει 'σ τὴ συντροφιά τους ἀπροσκάλεστος,
 πειράχτηκαν. Ἐκαμαν ὁμῶς πῶς δὲ δίνουν προσοχὴ
 'σ τὴν παρουσία του. Καὶ στολισμένοι μὲ τὸ φῶς
 του, ξένο χάρισμα, περήφανοι κ' ἐρωτημένο μὲ
 τὴν ὀμορφιά τους, δανεϊκὴ ὀμορφιά, φιλάγονταν
 νὰ δείξουν πῶς τὸν καταδέχονται τὸν ἔρημο, τὸ
 σιωπηλὸ μοναχοπόρο. Δὲ γύριζαν μῆτε καὶ νὰ τὸν
 κутτάξουν.
 — Τί λόγο ἔχει τὸ ταξίδι αὐτεῖνοῦ 'σ τὰ δικὰ
 μας κατατόπια ;

ΗΛΙΑ Π. ΒΟΥΤΙΕΡΙΑΔΗ
Η ΖΩΗ ΜΑΣ Κ' Η ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ ΜΑΣ

Α΄.

ΤΑ ΠΕΡΙΟΔΙΚΑ ΜΑΣ

Σὲ μιὰ κοινωνία σὰν τὴ δική μας, ποῦ τὸ βιβλίον
 ὄχι μονάχα δὲν πῆρεν ἀκόμα τὴ θέση του, παρὰ καὶ
 μόλις τολμάει νὰ ξεπροβάλλει δειλὰ-δειλὰ—καὶ λέω
 γιὰ τὸ βιβλίον τῆς δημιουργικῆς φιλολογίας—τὸ
 περιοδικὸ τούτης ἢ ἐκείνης τῆς λογῆς ἔπρεπε νὰ
 εἶναι ὁ καθρέφτης τῆς πνευματικῆς ζωῆς μας, ὁ
 δείχτης τῆς σκέψης μας καὶ τοῦ δρόμου μας

ΖΗΤΗΣΤΕ ΤΟ ΦΥΛΛΟ

ΤΗΣ ΠΕΡΑΣΜΕΝΗΣ ΠΕΜΠΤΗΣ

ΣΤΑ ΚΙΟΣΚΙΑ

Ἐάνε ἀδιάφορος ὁ γάτος τάχα. Κ' ἔτριψε τ' ἀπαλὸ
 του τρίχωμα 'σ τῆς καπνοδόχας το τουάρι.
 — Τὰ κεραμίδια, εἶπε ἡ καπνοδόχα εἶναι (καὶ ξε-
 ροτριψήθηκε κι' αὐτὴ 'σ τὸ γάτο) εἶναι δικό μας ἀνα-
 φαίρετο βασίλειο, ποῦ μᾶς τὸ χάρισε, γιὰ τῆς δου-
 λειῆς ποῦ κάνουμε, τὸ σπίτι.
 — Κι' ἀλήθεια, τί θὰ γίνονταν χωρὶς ἐμᾶς τὸ
 σπίτι !
 — Ἄν ἐγώ, ἡ καπνοδόχα, δὲ ρουφούσα τὸν κα-
 πνὸ, τί θὰ γίνονταν τὸ σπίτι ; Φαντάσου ἕνα σπίτι
 χωρὶς καπνοδόχα ! Σπίτι ἀφάνταστο !
 — Κ' ἐγὼ ἄν, ἐγὼ ὁ γάτος, ἀψίνα τὰ ποντίκια
 ν' ἄλωνίσουν μέσ' τὸ σπίτι ; Τί θὰ γίνονταν ; Κ'
 ἐγὼ δὲν ξέρω !
 Καὶ καμάρωσαν κ' οἱ δύο τὸν ἑαυτὸ τους 'σ τὴ
 ψεγγάρην ἀντιλαμπή.
 — Ἐσὺ τί δουλειὰ κάνεις ; ρώτησαν τότε τὸ ψεγ-
 γάρι οἱ δύο φιλάρεσκοι.
 — Τίποτα, εἶπε τὸ ψεγγάρι. Σὰς ὀμορφαίνω.
 Γύριζαν κ' εἶδαν, μ' ἀπὸ γρία τὸ ψεγγάρι. Νόμισαν
 πῶς τοὺς περγελοῦσε, καθὼς ἦταν μὲ τὰ σκέλια
 καθιστὸ πανώκορφα 'σ τὴ σκεπή. Κ' ἔβλεπε ἄλλου
 καὶ δὲν τοὺς πρόδεχε τώρα τὸ ψεγγάρι. Αὐτὴ του ἡ
 περηφάνεια ταπεινώσε πολὺ τὸ γάτο καὶ τὴν κα-
 πνοδόχα.

ΠΑΝΟΣ ΚΑΛΟΘΕΟΣ

ΚΙ' ἌΛΟΣ ΑΠ' ΤΗ ΚΩ

«Νουμὰ» φίλη κάρτα,
 Φιλαδέφειός ὁ πατὴρ ἐποίησατο λόγον τερψιθόμιον
 περὶ γλώττης, διατριβοῦμενος (ἐγγράφας ἤγουν διατριβὴν)
 ἐν τῷ Καλαποθακείῳ ὀχετῷ. Καλὰ κἀγαθὰ ὁ ἀνὴρ φθέγγε-
 γεται, οὐ μὴν ἄλλὰ καὶ μνημόσυνον ποιεῖται τοῦ ἱει-
 μνήστου ποιητικοῦ διαγωνίσματος, ὃ τῷ ἑαυτοῦ περιχλε-
 στάτῳ ὀνόματι ἐκοσμεῖτο· ἔλεγε δ' ὁ ἀνὴρ τοιαῦτα :
 — Οὐ θέλω ὑμᾶς ἀγοσιῆν περὶ τῶν κεκοιμένων ἵνα
 μὴ λυπῆσθε ὡς καὶ οἱ λοιποὶ, οἱ μὴ ἔχοντες νοῦν ὡς
 κόκκον συνάπειας, καὶ ἀγνοοῦντες ὅτι κίχῳ κατὰ τῆς μι-
 ζοβασιδίου ἐκρηχθῆναι, ἐπιτημίτας δριμύτατα τοὺς τότε
 εἰσηγητὰς τοῦμοῦ διαγωνίσματος, ὡς βραβεύσαντος ἔμμε-
 τρα συνουλεύματα, Παλαμαϊὰ τε καὶ ἄλλα.
 Καὶ οἱ ἀκηκόετε διεσπράγγισαν εἰς γέλωτας.
 Ἀσπασίως
 ΕΥΓΛΑΔΕΛΦΕΣ

ΣΤΑ ΣΚΥΔΙΑ ΤΗΣ ΚΑΘΑΡΕΥΟΥΣΑΣ

ΜΥΘΟΣ

Ὅλοι οἱ κακόσοροτοι μαζέφτηκαν
 Μιὰ μέρα σὲνα ξενοτόπι
 Νὰ κάμουνε μαζί χωριό,
 Κ' ἦταν ἐκεῖ καὶ λίγοι ἀθροῖποι
 Καὶ μαῖτουνοὺς τοὺς ἔβλεπε τὸ οἶο.
 Σὰ λυσσοσμένοι σκύλοι τοὺς ἐδίχονταν
 Γιὰ νὰ τοὺς κάμουνε κομμάτια
 Καὶ νάπομείνουνε μονάχοι,
 Εἶχανε, βλέπετε, κεσάτια
 Καὶ δούλευαν γιὰ τὸ στομάχι.
 Ὡς τώρα δὲν τὸ καταφέρανε
 Τὸ σχέδιο τους τὸ θαμαστό,
 Μ' ὄλο ποῦ πάντα ψεφτοζοῦνε,
 Μὰ σὺν πετύχουνε κι' αὐτό,
 Καὶ μοναχοὶ τοὺς σὰ βρεθοῦνε,
 Μὴ βλέποντας μπροσιά τους τίποτε
 Στὸν τάραχό τους τὸ μεγάλο,
 Θὰ βγαίν' ἡ γλῶσσα τους μιὰ πήχη,
 Καὶ τρώγοντας ἕνας τὸν ἄλλο
 Δὲ θάπομείνῃ μῆτε νύχι.

ΕΠΙΜΥΘΙΟ

Καλοὶ μου μπεχλιβάνιδες,
 Τὸν τραχανὰ στὴ στομάση
 Τὸν ἔχετε καὶ βρέχεται,
 Σαρανταπέντε Γιάννηδες
 Κι' ἐνὸς κοκόρου γνώση
 Κακόμοιροὶ δὲν ἔχετε.
 Ο ΠΡΟΣΠΕΡΟΣ

ΣΤΟ ΦΥΛΛΟ

ΤΗΣ ΑΛΛΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ

- ΨΥΧΑΡΗ : Διαγωνισμὸς γιὰ τὴ γλῶσσα (1903)
- Μ. ΦΙΑΝΤΑ : Ἕνα γράμμα γιὰ τὸ Σολωμὸ κ' ἕνα ποίημα.
- Ι. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΥ : Τὸ ἴσιο καὶ τὸ σωστό,
- ΘΕΟΚΡΙΤΟΥ : Κύκλωψ (μετάφρ. Σίμου Μενάνδρου).
- ΑΡΟΔΑΦΝΟΥΣΕΣ : Οἱ κυρίες Βαλαωρίτη-Μαύρου.

στὴν πρόοδο τῆς τέχνης καὶ τῆς ἐπιστήμης·
 Ζοῦμε κι' ἐμεῖς σ' ἐποχὴ, ποῦ τὴ χαρακτηρίζει ἡ
 κατάχτηση τοῦ ἡλεκτρισμοῦ κι' ὁ γυρισμὸς τῆς ζωῆς
 σ' ἕναν κόσμον πραχτικὸ καὶ ὕλοκρατικόν, σὲ περίοδο,
 ποῦ ὁ ἀνθρώπος τραβιέται περισσότερο ἀπ' τὴ δύ-
 ναμη τῆς ὕλης παρὰ ἀπὸ τὸ μαγνήτη τῆς σκέψης
 καὶ τῆς ιδέας ἐξ αἰτίας τοῦ ἀγῶνα τῆς ζωῆς, καὶ
 το ἔθνος μας δὲ μποροῦσε παρὰ νὰ τρέξει κι' αὐτό,
 σύμφωνα μὲ κάποιον νόμον, ποῦ σφιχτοδένει τὴν ὑ-
 παρξὴν τούτου τοῦ τόπου μ' ἐκείνου, τὸν ἴδιον κουρα-
 στικὸν καὶ ξενευριστικὸν δρόμον, καὶ νὰ τὸν τρέχει
 ὅσο τὸ καθημερινὸ ἀλλαγμὰ σ' ὄλα τὰ πράγματα τὸ
 θέλει καὶ τὸ ζητάει. Μὰ μ' ὄλ' αὐτὰ, ἀκολουθῶν-
 τας πάλαι τὸν ἀνίκητο φυσικὸν νόμον, δὲ μπορεῖ παρὰ
 νὰ δείξει καὶ τὴν τέτοια ἢ τέτοια ζωὴ του στὴ
 σφαῖρα τῆς σκέψης καὶ στὸν κόσμον, ποῦ βασιλεύει τὸ
 ξεμάκρυσμα ἀπὸ τὰ ταπεινὰ πάθη τῆς ζῆσης τοῦ
 σήμερα κι' αὐριο.
 Ὅσο εἶναι ἀλήθεια, ὅτι τὴ σημερινὴ ζωὴ τὴν
 κυβερνάει περισσότερο ἡ ὕλη παρὰ τὸ πνεῦμα, τόσο κι'
 ἀπ' τὴν ἄλλη μεριά εἶναι βεβαιο, πῶς κουρασμένο
 τὸ πιὸ μέσον ἐγὼ μας ἀπ' αὐτὸ τὸ ἀδιάκοπον καὶ
 βάρβαρον πάλεμα ζητάει νὰ ξεφύγει καὶ ν' ἀνασάνει
 σὲ κάποιον λιθαδίον στολισμένο μὲ τὰ κρῖνα τῆς

φантаσίας καὶ τὰλλα πολὺχρωμα λούλουδα τῆς ἠθι-
 κῆς δημιουργίας. Καταντᾶμε ἄθελα καὶ χωρὶς νὰν
 τὸ νοιῶθουμε νὰ ζήταμε τὸ φυσικόν, ποῦ ἡ βαριε-
 στισμένη καὶ πολυπαθοῦσα ζωὴ μας τὸ διώχνει κ'
 εἶναι στιγμές, ποῦ καὶ τὸ βλαστημάει. Καὶ τότες
 τὸ ἐγὼ μας αὐτὸ γυρίζει στὴν πρώτη ζωὴ του κι'
 ἀπ' τὸν πόθο ποῦχει νὰ ρουφήξῃ τὸ κάθε τι, ποῦ
 νομίζει πῶς θὰν τὸ δροσίσει, ὅτι κι' ἂν βρεῖ μπρο-
 στα του ἀρπάζει. Στὶς μεγάλες καὶ πολὺχρονες κοι-
 νωνίες αὐτὸ τὸ κάθε τι εἶναι γνώριμον ἀπάνου κάτου
 καὶ τὸ ἠθικὸν του ξενομάτισμα εὐκόλα βρῖσκεται.
 Μὰ σὲ μιὰ κοινωνία σὰν τὴ δική μας, σ' ἕνα ἔθνος
 ποῦ—μπορεῖ νὰ πεῖ κανένας— δὲν ἀπόχτησεν ἀκόμα
 θετικὸν καὶ σταθερὸν τὸν Ἐθνικὸν του χρωματισμὸν στὴ
 σκέψη καὶ στὴν ἠθικὴν ζωὴν, αὐτὸ εἶναι πολὺ δύσκολον
 καὶ κάποτες κι' ἀδύνατον. Γιὰ τὴ ζήτηση καὶ τὴν
 ἐξέταση ἐνός τέτοιου νόμου, γιὰ τὴν ἀπόδειξιν, ποῦ
 θὰ θελήσει ἕνα τέτοιο θεώρημα, θαρῶ πῶς καλήτε-
 ρο ἀπὸ κάθε ἄλλο μέσον εἶναι τὰ περιοδικὰ μας.
 Ἄφου ἡ φιλολογία μας, ἡ πιὸ σωστὰ γιὰ τὰ
 ὅσα θὰ πῶ, ἡ φιλολογικὴ μας ζωὴ εἶναι ἀκόμα
 ἀπροσδιόριστη καὶ δὲν ἔχει νὰ δείξει συγγραττητὴν
 καὶ ξετελειωμένην δουλειὰν τέτοιας· ἢ τέτοιας λογῆς,
 ἀφου τὸ βιβλίον πλεῖνει ἕναν ἀγῶνα ἀπειπιστικὸν μὲ
 τίς ἐφημερίδας κι' ὡς τὴν ὥρα πιὸ ἐπικίνδυνον γι'